

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **R. Š.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený obecným zmocněncem Mgr. Ing. J. Š., narozeným „X“,
bytem „X“,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2019, č. j. KUUK/78925/2019/DS,
JID: 95890/2019/KUUK/FD,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého obecného zmocněnce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2019, č. j. KUUK/78925/2019/DS, JID: 95890/2019/KUUK/FD, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Most, odbor správních činností (dále jen „magistrát“), ze dne 13. 7. 2018, č. j. MmM/075168/2018/OSČ-P/ŠP (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 ve spojení s § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

provozu“), za což mu byla v souladu s § 125c odst. 5 písm. d) a § 125c odst. 6 písm. b) téhož zákona uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zakazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).

2. Přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 11. 11. 2017 v 13:24 hodin na silnici č. I/15 v obci Chrámce na úrovni budovy č. p. „X“ při řízení motorového vozidla tovární značky Mercedes-Benz, registrační značky „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h nejméně o 43 km/h, když mu byla silničním rychloměrem naměřena rychlost jízdy 96 km/h, po odečtení tolerance rychloměru ± 3 km/h tedy 93 km/h. Současně žalobce navrhoval, aby soud zrušil prvostupňové rozhodnutí.

Žaloba

3. Žalobce v žalobě namítal, že policisté při měření rychlosti nedodrželi předepsaný postup manipulace s rychloměrem. Podotkl, že jakékoliv drobné nedodržení řádné manipulace s rychloměrem má za následek nesprávně naměřenou rychlost.
4. Uvedl, že magistrát ani žalovaný neprovedli ve věci řádné dokazování a nevyvrátili jeho tvrzení, že přestupek nespáchal. Žalobce dodal, že neměl možnost klást zasahujícím policistům otázky ohledně způsobu měření rychlosti. Sdělil, že byl zkrácen na svém právu na spravedlivý proces, neboť v rozporu s § 50 odst. 1 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) magistrát i žalovaný ignorovali jeho důkazní návrhy a při rozhodování nepřihlédli ke všemu, co žalobce uvedl. Rovněž byla porušena zásada materiální pravdy, když nebyl zjištěn stav věci prost důvodných pochybností, přičemž v rozporu s § 51 odst. 1 správního řádu správní orgány nepřihlédly ke všem důkazním prostředkům vhodným ke zjištění stavu věci.
5. S odkazem na návod k obsluze rychloměru zpochybnil závěr žalovaného, že rychloměr dokáže automaticky vyhodnotit vstupní údaje a pokud nebyl dodržen řádný postup měření, tak na displeji nezobrazí žádný výsledek měření. Uvedl, že měření rychlosti proběhlo v rozporu s návodem k obsluze rychloměru v zatáčce, přičemž žalovaný předmětné místo posoudil toliko nahlédnutím do map na internetu jako rovinu.
6. Žalobce konstatoval, že mu jeho dlouholetý známý dopravní policista sdělil, že 85 % dopravních policistů absolvovalo proškolení s rychloměrem toliko formálně, ale k jejich reálnému proškolení vůbec nedošlo.
7. Žalobce namítal, že dopravní značka vymezující začátek obce byla nečitelná. Pokračoval, že místo měření rychlosti nebylo zastavěnou částí obce ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu a policisté tak neměli v daném místě rychlost vůbec měřit. Podotkl, že budova č. p. 3 byla druhou budovou, kterou v dané obci míjel, a přestože začal snižovat rychlost již u první budovy, nepodařilo se mu ji snížit dostatečně.
8. Dále žalobce uvedl, že ve výrokové části rozhodnutí chybí údaj o směru jízdy vozidla, přičemž tento údaj chybí v celém správním spisu. Dovodil, že není objasněna celá skutková podstata přestupku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

9. Žalobce konstatoval, že mu bylo upřeno právo seznámit se s podklady před vydáním prvostupňového rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Dodal, že dne 12. 6. 2018 mu byla doručena výzva k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 15. 6. 2018 v dopoledních hodinách společně s paní P. zavítal do prostor magistrátu, přičemž na odboru správních činností nebyl přítomen žádný úředník, který by byl schopen předmětný spis předložit. Dne 18. 6. 2018, tedy poslední možný den k nahlédnutí do spisu, žalobce podstoupil zubní chirurgický zákrok a prostřednictvím paní P. se u magistrátu omluvil. Dodal, že další možnost k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí mu dána nebyla.
10. Žalobce navrhl provést jako důkaz výslech zasahujících policistů, vyšetřovací pokus, zaměření křivosti komunikace v místě měření rychlosti a svůj účastnický výslech.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl a uložil žalobci povinnost nahradit mu náklady soudního řízení. Žalovaný nejprve poukázal na zásady týkající se dokazování dle správního řádu – zásada materiální pravdy, zásada vyšetřovací a zásada volného hodnocení důkazů. Podotkl, že za zjištění skutkového stavu věci je odpovědný správní orgán, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 61/2012-15.
12. K nesprávnému postupu policistů při měření rychlosti žalovaný sdělil, že použitý rychloměr Ramer 10 C je plně automatizovaný a v případě jakékoliv chyby měření žádnou hodnotu rychlosti nezaznamená, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017-32. Podotkl, že v řízení nevyvstaly žádné pochybnosti ohledně funkčnosti použitého rychloměru, jelikož jeho funkčnost dokládal platný ověřovací list. Pokud měl žalobce pochybnosti o způsobu měření rychlosti ze strany policistů, měl se s tímto obrátit na Generální inspekci bezpečnostních sborů. Žalovaný poukázal na to, že žalobce v žalobě i ve správním řízení nesouhlasil s průběhem měření rychlosti, avšak netvrdil, že by s naměřenou rychlostí nesouhlasil. Žalovaný konstatoval, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost výrazným způsobem, a tudíž se jednalo z jeho strany o zavinění ve formě úmyslu či vědomé nedbalosti, jelikož si musel být jako držitel řidičského oprávnění vědom, že svým jednáním ohrožuje zájmy chráněné zákonem (život, zdraví a majetek účastníků silničního provozu).
13. Žalovaný deklaroval, že hlavním důkazem ve věci byl výstup z rychloměru, který nebyl relevantně zpochybněn, přičemž z něj byla jasně čitelná registrační značka vozidla. Dodal, že v takových případech není nutné provádět svědecké výpovědi zasahujících policistů a výstup z rychloměru plně postačuje, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66, ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, a ze dne 24. 1. 2019, č. j. 7 As 1/2018-32.
14. K námitce, že měření rychlosti proběhlo v zatáčce, a že přímost daného úseku nelze určit nahlédnutím do map na webových stránkách, žalovaný sdělil, že je běžnou praxí správních orgánů i soudů, že data o pozemních komunikacích čerpají z internetových map. V daném případě z takto získaných informací žalovaný dovodil, že měření rychlosti neproběhlo v zatáčce a dodal, že případné nepřesnosti měření jsou korigovány odečtením průměrné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odchylky měření. Žalovaný podotkl, že z listin obsažených ve správním spise vyplynulo, že měření rychlosti provedli řádně proškolení policisté.

15. Dále žalovaný uvedl, že žalobcem navrhované důkazy neprovedl z důvodů, které uvedl na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Zejména zdůraznil, že nebylo nutné provádět výsledk zasahujících policistů, neboť správnost měření rychlosti nebyla objektivně zpochybněna, přičemž na podporu svého tvrzení poukázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. III. ÚS 1319/2017. Doplnil, že zasahující policisté neměli na rozdíl od žalobce na výsledku měření rychlosti žádný zájem a pouze plnili svoji služební povinnost, přičemž žalovaný neshledal žádné důvody, které by zpochybňovaly závěry uvedené v úředním záznamu a ve výstupu z rychloměru.
16. Žalovaný definoval přestupek a zdůraznil, že je třeba naplnit jeho materiální a formální znaky, přičemž v dané věci byla naplněna jak formální stránka přestupku, tím že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, tak materiální stránka přestupku, tedy společenská škodlivost, když žalobce svým jednáním ohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Žalovaný uzavřel, že s ohledem na opatřené důkazy není o spáchání přestupku žalobcem pochyb.
17. Žalovaný uvedl, že z výstupu rychloměru je jasně patrný směr jízdy žalobce, tedy že jel od Mostu. Zároveň konstatoval, že směr jízdy je v daném případě irelevantní, neboť v obou směrech platilo stejné omezení rychlosti.
18. K námitce, že žalobci nebylo umožněno seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí a vyjádřit se k nim, žalovaný uvedl, že žalobci poskytl dostatek času k seznámení se s podklady před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Sám žalobce zmocnil svou manželku, aby si spis prostudovala a pořídila z něj kopie listin. Žalobce neučinil žádné návrhy či vyjádření, ač na to měl alespoň měsíc. Žalobce neustále klamal magistrát svými sděleními, že se určitě dostaví, ačkoliv se nedostavil. Žalovaný pokračoval, že z obsahu spisu lze i dovodit, že žalobce pobýval v Česku zcela zdrav, když byl městskou policií zastižen v sídle podnikání a přesto ho nechávalo projednávání přestupku zcela nečinného, pouze podával nedoložené omluvy. Taktéž prohlášení žalobce o údajné nemoci má pozdější dataci (29. 4.) než podání manželky žalobce (6. 4.), kterým dokládá omluvu. Žalovaný pokračoval, že pokud by se mělo uvěřit žalobcově tvrzení, že dne 15. 6. 2018 v pátek se dostavil na magistrát k prostudování spisu, pak se dostavil mimo úřední hodiny, o kterých byl předem řádně informován, přičemž v jiný možný termín se nedostavil.

Replika

19. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou. V ní uvedl, že práce některých policistů je vedená spoléháním na skutečnost, že nikdo nebude jejich práci kontrolovat. Ve své žádosti o výsledk policistů žalobce chtěl pouze postavit na jisto, že měřicí přístroj byl správně nastaven. Dále uvedl, že nechápe snahu správního orgánu zpochybňovat jeho pobyt v zahraničí či zdravotní problémy žalobce. Trval na tom, že veškeré omluvy z ústních jednání byly z jeho strany řádně doloženy. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že v jiných obdobných případech byla rozhodnutí prvostupňových orgánů žalovaným zrušena. V daném případě to dle jeho názoru vypadá, jakoby žalovaný měl snahu zakrýt nesprávný postup správního orgánu prvního stupně.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Posouzení věci soudem

20. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tím výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
21. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
22. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 22. 11. 2017 bylo magistrátu Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, územní odbor Most, dopravní inspektorát Most, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož se měl dopustit dne 11. 11. 2017 v 13:24 hodin na silnici č. I/15 v obci Chrámce na úrovni budovy č. p. „X“ při řízení motorového vozidla tovární značky Mercedes-Benz, registrační značky „X“, tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h nejméně o 43 km/h, když mu byla silničním rychloměrem naměřena rychlost jízdy 96 km/h, po odečtení tolerance rychloměru ± 3 km/h tedy 93 km/h. Společně s oznámením přestupku byl doručen i úřední záznam, s údaji o přestupku, dále výstup z rychloměru Ramer 10 C s naměřenou rychlostí jízdy vozidla žalobce, platný ověřovací list k použitému rychloměru, osvědčení zasahujícího policisty B. o proškolení k používání použitého rychloměru a fotografie žalobce, jeho vozidla a jeho dokladů z místa měření rychlosti.
24. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že magistrát rozhodl příkazem ze dne 10. 1. 2018, proti němuž podal žalobce odpor. Následně byl žalobce předvolán k ústnímu jednání na den 5. 3. 2018, z něhož se omluvil kvůli pracovní návštěvě Ukrajiny. Následně byl žalobce předvolán k novému ústnímu jednání na den 9. 4. 2018, k čemuž jeho zmocněnkyně uvedla, že je vážně nemocný a nemůže se ústního jednání zúčastnit. Ústní jednání dne 9. 4. 2018 se konalo bez přítomnosti žalobce, načež byl žalobce výzvou ze dne 10. 4. 2018 vyzván, aby doložil důvody své nepřítomnosti na ústním jednání a současně byl upozorněn na právo seznámit se s podklady ve správním spise před vydáním rozhodnutí během deseti dnů po doručení výzvy v úřední dny v pondělí až čtvrtek. Ze strany žalobce nebylo doloženo ničeho relevantního, nýbrž toliko opět tvrzena nemožnost dostavit se na magistrát ze zdravotních důvodů. Žalobci byla výzvou ze dne 4. 6. 2018 dána opětovně možnost seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí ve lhůtě pěti pracovních dní od Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

doručení výzvy v úřední dny, tedy od pondělí do čtvrtka, přičemž tato výzva byla žalobci doručena osobně strážníky Městské policie Most dne 12. 6. 2018. Žalobce následně doložil potvrzení o chirurgickém zákroku a doporučení o klidu na lůžku z ordinace parodontologie ze dne 18. 6. 2018. Posléze dne 22. 6. 2018 zmocněnkyně žalobce nahlížela do správního spisu, načež bylo dne 13. 7. 2018 vydáno prvostupňové rozhodnutí. Následně žalobce podal odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

25. Dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.
26. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, vyplynulo, že: *„NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...“*
27. Ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, obdobně vyplývá, že: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“*
28. Dle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání.
29. Nejprve se soud zabíral žalobní námitkou, že nebyl ve výroku prvostupňového ani napadeného rozhodnutí uveden údaj o směru vozidla žalobce. K tomuto soud konstatuje, že údaj o směru vozidla žalobce ve výroku předmětných rozhodnutí skutečně uveden není. Zároveň však soud dodává, že se v posuzované věci jedná o údaj zcela irelevantní, neboť omezení nejvyšší dovolené rychlosti je v obou směrech ze zákona o silničním provozu stejné. Žalobce ani netvrdil, že by byla místní úpravou stanovena odlišná nejvyšší dovolená rychlost pro různé směry jízdy. Soud tedy uvedené žalobní námitce nepřisvědčil, neboť předmětný přestupek je ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezen dostatečně místem, časem a způsobem spáchání, jak je uvedeno výše.
30. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51, vyplývá, že: *„Dne 4. 8. 2015 bylo krajskému soudu doručeno požadované doplnění ze dne 3. 8. 2015. I pod ním je podepsán Ing. V. L., metrolog v oboru silničních rychloměrů, který v něm*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

uvedl, že kapitola 4.1.3. popisuje funkci měření a vnitřní činnost měřící jednotky radaru, toto je interní záležitost konstrukce radaru a tím, že radar provedl záznam (v daném případě č. 0000002120, který byl proveden dne 24. 10. 2013 v 19:43:33 radarovým rychloměrem RAMER 10C, v. č. 12/0020), je zaručeno, že vnitřní verifikaci měřené rychlosti vyhověly a měření je tudíž správné. Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, konkrétně kapitola 6.3.1.3, která se vztahuje na měření za jízdy, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřícího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný.“

31. Dále se soud zabýval obsáhlým souborem námitek týkajících se chybného způsobu změření rychlosti vozidla žalobce – měření probíhalo v zatáčce v rozporu s návodem k obsluze rychloměru. Předně soud konstatuje, že v daném případě byl k měření rychlosti vozidla žalobce použit rychloměr Ramer 10 C, který je vybaven interními automatickými kontrolními mechanizmy, které v případě chybného způsobu měření rychlosti nevytvoří žádný výstup. Soud se ztotožnil s výše uvedeným závěrem Nejvyššího správního soudu týkajícím se předmětné námitky měření rychlosti rychloměrem RAMER 10 C, jež je založen na aprobování vyjádření metrologa v oboru silničních rychloměrů z autorizovaného metrologického střediska. Současně soud podotýká, že výstup z rychloměru je jednoznačný, nevyvolává žádné pochybnosti, způsobilost dotčeného rychloměru byla doložena platným ověřovacím listem a měření rychlosti prováděl proškolený policista, což se žalobci nepodařilo zpochybnit vágním a nepodloženým tvrzením o neproškolení policistů k manipulaci s rychloměrem. Žalobci se výše uvedenými námitkami nepodařilo způsob změření rychlosti zpochybnit.
32. Dle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu pro účely tohoto zákona je obec zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.
33. K námitce, že v místě měření rychlosti nešlo o zastavěné území, a tudíž se nejednalo o obec s rychlostním limitem 50 km/h, soud konstatuje, že vymezení obce dle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu ve vztahu k rychlostním limitům nelze chápat tak, že obcí s rychlostním limitem 50 km/h je toliko území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami právě a jedině v místech, kde je takto vymezené území zastavěné. Nýbrž obcí v předmětném smyslu je území, jehož esencí je zastavěné území, přičemž konec a začátek je posléze ohraničen příslušnými dopravními značkami, přičemž takové ohraničení území obce zpravidla zahrnuje i nezastavěné plochy. K uvedenému srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 84/2018-46, a ze dne 24. 1. 2019, č. j. 2 As 145/2018-43. K této námitce soud shrnuje, že je tedy podstatné, že ke změření rychlosti došlo na území obce vymezeném příslušnými dopravními značkami, přičemž je naprosto irelevantní, zda bylo měřeno v zastavěné či nezastavěné části dané obce. Rychlostní limit, který žalobce svým jednáním překročil, byl tedy 50 km/h dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Nic na tom nemění ani prosté konstatování žalobce, že dopravní značka byla nečitelná. Z fotografií doložených žalobcem vyplývá, že nečitelnost značky vyznačující začátek obce byl způsoben pouze špínou, přičemž samotná značka byla nepoškozena. Z hlediska rychlostních limitů je zcela irelevantní, v jaké obci se řidič pohybuje, ale podstatná je pouze skutečnost, že se pohybuje v obci. Z fotografií předložených žalobcem v rámci správního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

řízení je patrné, že daná značka označuje začátek obce, přestože její název mohl být nečitelný. Soud se tedy s uvedenou námitkou neztotožnil.

34. Dále se soud zabíral námitkami, že ve věci nebylo provedeno dostatečné dokazování, nebyl dostatečně zjištěn stav věci a byly ignorovány důkazní návrhy žalobce. K těmto námitkám soud konstatuje, že pro jejich vágnost se k nim nemůže konkrétněji vyjádřit, když žalobce nespecifikoval, které jím navrhované důkazy byly v řízení před správními orgány ignorovány a měly být provedeny, stejně jako nekonkretizoval, jaké skutkové okolnosti věci nebyly zjištěny. Z pouhého tvrzení žalobce, že předmětný přestupek nespáchal, soud nemůže dospět k závěru, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Soud naproti tomu konstatuje, že správní spis obsahuje výstup z rychloměru, na němž je zachyceno vozidlo žalobce s čitelnou poznávací značkou, naměřenou rychlostí, místem a časem měření, označením policisty, který měření prováděl, dále správní spis obsahuje platný ověřovací list rychloměru, osvědčení zasahujícího policisty o proškolení v manipulaci s rychloměrem a fotografie žalobce, jeho vozidla a dokladů z místa měření rychlosti. Soud tudíž nemá žádné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu věci a uvedeným námitkám nepřisvědčil. Pro úplnost soud podotýká, že nemůže vyhodnotit jako řádně uplatněné námitky odkazy na obsah odvolání či jiná podání ze správního řízení.
35. Žalobce dále namítal, že neměl možnost klást zasahujícím policistům otázky. K tomuto soud konstatuje, že žalobce v rámci správního řízení netvrdil žádné relevantní skutečnosti, které by zpochybnila řádnost provedeného měření či totožnost pachatele. Proto dle soudu správní orgány zcela oprávněně nepřistoupily k provedení výslechu zasahujících policistů.
36. Žalobce namítal, že mu nebylo umožněno v řízení před magistrátem seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí a vyjádřit se k nim. K uvedené žalobní námitce soud především konstatuje následující. Žalobce byl výzvou ze dne 10. 4. 2018 upozorněn mimo jiné na právo seznámit se s podklady ve správním spise před vydáním rozhodnutí během deseti dnů po doručení výzvy v úřední dny v pondělí až čtvrtek. Žalobci byla výzvou ze dne 4. 6. 2018 dána opětovně možnost seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí ve lhůtě pěti pracovních dnů od doručení výzvy v úřední dny, tedy od pondělí do čtvrtka, přičemž tato výzva byla žalobci doručena strážníky Městské policie Most dne 12. 6. 2018. Následně dne 22. 6. 2018 zmocněnkyně žalobce nahlížela do správního spisu, načež bylo dne 13. 7. 2018 vydáno prvostupňové rozhodnutí. Z předestřených skutečností je zřejmé, že možnost realizovat právo na seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí byla žalobci magistrátem dána hned dvakrát, přičemž žalobce se s podklady před vydáním prvostupňového rozhodnutí nakonec seznámil prostřednictvím zmocněnkyně. Že se žalobce rozhodl nerealizovat své právo vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, jde opět k jeho tíži. Žalovaný ani magistrát v daném směru nikterak nepochybili. Tvrzení žalobce o neúspěšné návštěvě magistrátu za účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí dne 15. 6. 2018, tedy v pátek mimo úřední hodiny, je opět naprosto irrelevantní, když žalobce se s podklady seznámil prostřednictvím zmocněnkyně dne 22. 6. 2018 a své právo tak realizoval.
37. Soud neprovedl žalobcem navrhované důkazy podle § 52 odst. 1 s. ř. s. – výslech zasahujících policistů, vyšetřovací pokus, zaměření křivosti komunikace v místě měření rychlosti a účastnický výslech žalobce – pro nadbytečnost, jelikož, jak již soud uvedl výše, skutkový stav věci má za spolehlivě zjištěný a navržené důkazy nemají potenciál jej nikterak relevantně pozměnit, přičemž žalobce ani netvrdil žádné konkrétní relevantní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

skutečnosti, které by mohly zpochybnit správními orgány zjištěný stav věci a současně mohly být doloženy navrženými důkazy.

38. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 2. listopadu 2021

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.